

Za nami je še en pester mesec, poln dogajanja. Šestošolci so uživali v šoli v naravi na Kopah, zavarovalnica Triglav je v Planico peljala poln avtobus učencev, 8. in 25. marca smo doma razveseljevali mamice za dan žena in materinski dan. Za devetošolce pa je bil poln vznemirjenja konec meseca, ko smo se vpisovali v srednjo šolo.

Po mrzlem začetku meseca so začetek pomladi zabeležile temperature, ki so se ponoči končno dvignile nad 0°C.

Tina J.

Dogajalo se je ...

KOPE – zimska šola v naravi

Šestošolci smo se v ponedeljek, 5. marca 2018, z avtobusom odpeljali na Kope, v zimsko šolo v naravi, ki je trajala do petka, 9. marca. Bivali smo v Lukovem domu. Z nami, dvainštiridesetimi šestošolci, sta potovali naši razredničarki, Vlasta Povše in Urška Kočevar, ter učitelj športa, Jure Žagar.

Ko smo v ponedeljek prispeli v dom, smo se razporedili po sobah, po kosilu pa že odšli na smučišče. Tam so najprej preizkusili naše smučarsko znanje in nas razdelili v štiri skupine. Smučali smo se po Pungartu in otroški progi, večer pa preživeli ob zabavnih igrah.

V torek nas je po smučanju obiskal policist gornik, ki nam je opisal svoje delo in se z nami pogovoril o varnosti na smučišču in znakih, ki jih moramo kot smučarji upoštevati. Po večerji smo se odpravili na nočni pohod v gozd.

Sončno sredino popoldne smo izkoristili za sprehod. Ker je bilo snega na pretek, smo se odločili, da bosta razreda tekmovala v gradnji iglujev. Zabavali smo se, rezultat pa je bil na koncu neodločen. V domu nas je potem obiskal gozdar. Predaval nam je o

pomenu gozda ter o rastlinah in živalih, ki živijo v njem. Zvečer pa je nastopil trenutek, ki smo ga vsi težko čakali. Odšli smo na nočno smuko in uživali kar do devetih zvečer.

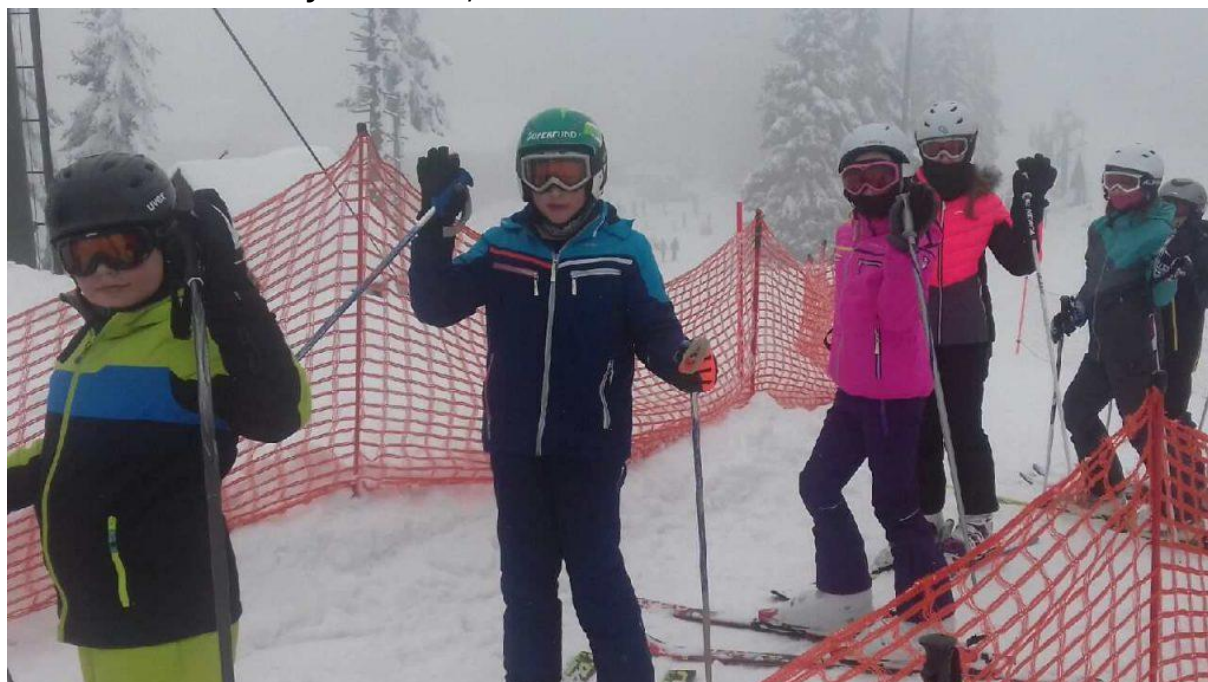
V četrtek smo tri skupine pri dopoldanskem smučanju že lahko izkusile bolj zahtevni progi Pahernik in Kaštivnik. Zelo veseli smo bili, ko so nam omogočili še adrenalinske vožnje po ski-krosu. Na zadnji večer smo se odpravili v Holcer pub, v disco. Skupaj smo se zabavale kar štiri šole. Peli smo in plesali, fantje pa se niso mogli upreti nogometni tekmi na televiziji, zato smo skupaj navijali tudi za nogometaše.

V petek zjutraj smo na velikem tekmovanju preverili napredek našega smučarskega znanja. Ugotovili smo, da smo po dvajsetih urah na smučišču, vsak dan tri ure dopoldne in dve uri popoldne, stopili vsi stopničko višje. A najbolj smo bili ponosni na smučarje začetnike, pri katerih je bil napredek najbolj viden. Najbolj pomembno pa je, da sta nas ves teden spremljala dobra volja in veliko smeha. Opoldne smo se utrujeni in zadovoljni z avtobusom odpeljali proti Mozirju.

Zala Paulina Brišnik, 6. a

Prvi dan šole v naravi

Ko smo prišli na Kope, smo odšli v Lukov dom, kjer smo dobili ključke za sobe. Bil sem presenečen, saj je bila soba lepa. Edino, kar mi ni bilo všeč, je bilo to, da televizija ni delala. Potem smo odšli na kosilo. Bil sem zadovoljen, saj je bila hrana zelo dobra. Ko smo prišli v sobe, smo se malo odpočili, potem pa se začeli pripravljati na prvi smučarski dan. Komaj sem čakal, da se naučim smučati.

Spoznali smo našo smučarsko učiteljico Petro. Po ogrevalnih vajah smo odšli na hrib. Vsi smo se postavili v vrsto in se začeli učiti. Razumel sem vse vaje, zato sem se hitro naučil, kako zavijati. Med temi vajami sem tudi nekajkrat padel, enkrat sem celo zapeljal v gozd. Ko smo prišli nazaj v hotel, smo se stuširali in pripravili na spanje. Ta dan mi je bil všeč, ker sem se naučil s smučmi zapeljati po hribu. Upam, da bom šel še kdaj smučat.

Rok Lekše, 6. b

Drugi dan šole v naravi

Najbolj se mi je v spomin vtisnil torek. Ob devetih smo se zbrali na smučišču. Učitelj Tilen nam je rekel, naj gremo kar na sedežnico in da se dobimo na vrhu smučišča. Malo me je skrbelo, saj je močno pihal veter, vidljivost pa je bila slaba. Naredili smo nekaj voženj in odšli na pavzo. Med pavzo smo se pogreli s čajem.

Za konec smo preizkusili skakalnico. Fantje smo se tega razveselili, punce pa so se spustile po smučišču. Prva skakalnica ni bila težava, a za njo sta bila še dva majhna hribčka. Prvega sem uspešno prevozil, a potem se mi je smučka zarila v hribček in se mi odpela. Padel sem na koleno in takrat mi je odneslo še drugo smučko. Skoraj bi me vrglo v gozd. Smučmi sem si pripel nazaj in se odpeljal v dolino.

Zvečer smo odšli na pohod z lučkami. Bilo je hladno, a zabavno. Mudilo se nam je nazaj v dom, saj se je bližala tekma. Igrala sta PSG in Real Madrid. Navijali smo, dokler ni prišel čas za spanje. Malo smo se sicer upirali, a na koncu smo se vdali in zaspali.

Ta dan mi je bil najljubši zaradi megle in vetra, saj rad malo tvegam.

Mark Iršič, 6. b

Tretji dan šole v naravi

V sredo zjutraj sva s sošolko začeli šepetati in zbudili še druge. Ko smo se po zajtrku že začele pripravljati na smučanje, je v našo sobo stopila razredničarka in nam povedala, da se nam bo pridružila moja najboljša prijateljica Sofiya, ki je bila prva dva dneva odsotna zaradi bolezni. Ves čas sem nestrpno hodila po hodniku in čakala, kdaj se bo pred mano prikazal njen obraz z dolgimi lasmi, ki so vedno spleteni v kito. Ko je prišla, smo se vsi hitro odpravili po smučarske čevlje in smučmi ter se podali na smučišče. Po ogrevanju se je naša skupina, ki se ji je pridružila Sofiya, odpravila na sedežnico. Med smučanjem smo naredili še zelo potrebno pavzo za čaj. Po triurnem smučanju smo vzeli smučmi in jih nesli nazaj v hotel.

Po kosilu smo se zamotili z družabnimi igrami, dokler nam niso prišle učiteljice povedat, da sledi branje. S težavo smo v roke vzeli knjigo ter začeli »požirati« knjžno vsebino. Rešila nas je ura, ki je nakazovala začetek pohoda.

Peš smo se odpravili navzgor po smučišču, pri čemer nismo kazali pretirane zagnanosti. Kmalu pa so nas učiteljice presenetile, saj so napovedale tekmo v postavljanju snežnega igluja, v kateri sta se a in b-razred pomerila med sabo. Začeli smo z valjanjem snežnih kep, ampak je kmalu prišlo do prepira in nezadovoljstva. Učiteljice so videle našo situacijo in nas začele spodbujati, naj delujemo kot ekipa. In

res smo! Po enournem trdem delu je pred našimi očmi zrasel lep in velik iglu, v katerega se je lahko naenkrat spravilo kar osem ljudi.

Vsi premočeni smo stekli nazaj v hotel. V sobah smo se pogreli in posušili oblačila. Po večerji je sledilo nočno smučanje. Smučanje pod reflektorji je bilo vsem všeč, zato sta dve uri kar prehitro minili.

Ob desetih zvečer ni nihče več mogel imeti odprtih oči, vsi pa smo zaspali z lepimi vtisi na preživeto dogodivščino.

V šoli v naravi sem se zelo zabavala ter se naučila smučati boljše, kot sem mislila, da se bom. Prav tako sem spoznala, da se moramo med sabo razumeti ter delovati kot ekipa. Te šole v naravi še dolgo ne bom pozabila.

Patricija Podvratnik, 6. B

Izdelovanje igluja

Med popoldansko dejavnostjo smo na pobudo učiteljic začeli izdelovati iglu. Najprej smo začeli valjati velike kepe. Kaj kmalu smo iz kep začeli graditi steno. Kmalu se je pojavila težava. Ta težava je bila, da smo gradili v višino, namesto da bi gradili v polkrogu. Nekaj časa smo bili mirni, potem pa smo ugotovili, da je a-razred uspešnejši. Bili smo neorganizirani. Ko smo ugotovili, da tako ne gre več naprej, smo se organizirali. Dekleta so gradila, fantje pa delali kepe. Ker je bil iglu zelo visok, nam je na pomoč priskočil učitelj Jure. Končno smo naredili iglu, a smo ugotovili, da so sošolci iz a-razreda že zaključili z delom. Potrudili smo se, napeli vse sile in tudi mi dokončali. Spoznali smo, da brez timskega dela ni uspeha.

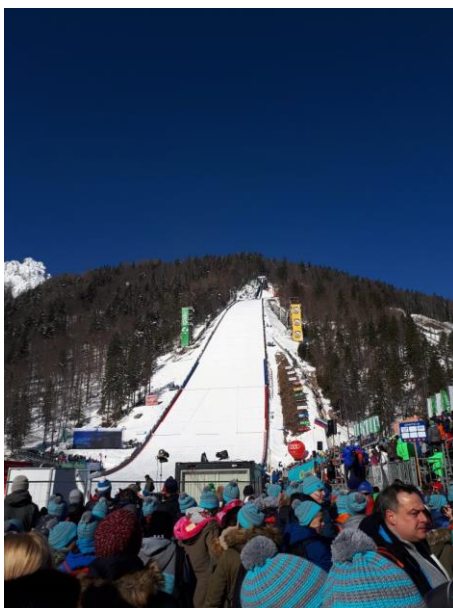

Sašo Tamše, 6. b

IZLET V PLANICO

V četrtek, 22. marca, je Zavarovalnica Triglav nekaj osmošolcev in devetošolcev odpeljala na izlet v Planico. V živo smo si ogledali kvalifikacije za svetovni pokal v smučarskih poletih.

Iz Mozirja smo se odpravili že zelo zgodaj, saj je bila vožnja do tja precej dolga. Ko smo prispeli, je veliko navijačev že sedelo na tribuni, še več pa jih je ob ograji glasno navijalo ter nestrpnost pričakovalo tekmo. Ta dan so v Planici našli okoli 13.000 navijačev, v večini smo bili učenci in dijaki. Poleti so bili zelo zanimivi, doživetje pa drugačno, kot če jih gledamo doma pred televizijo.

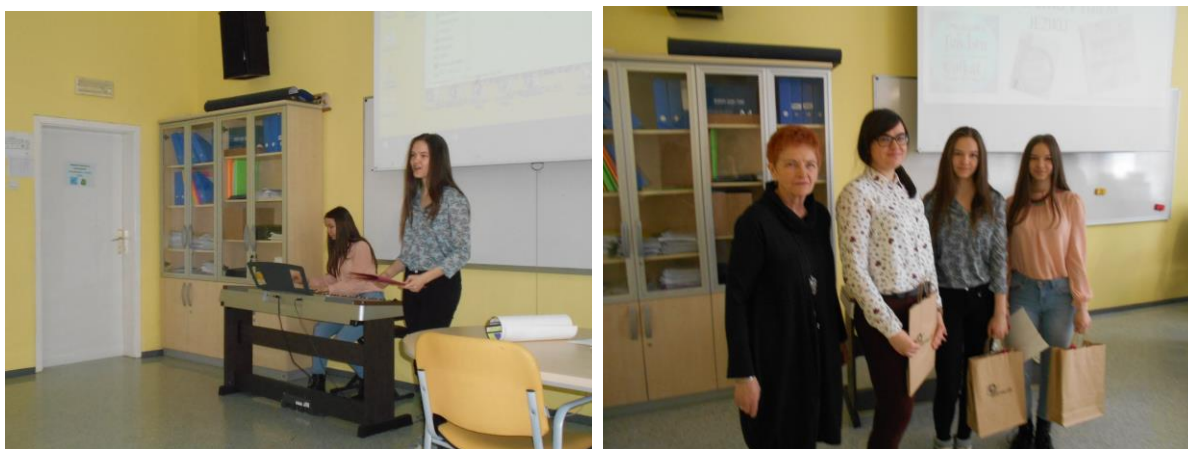

Ob koncu tekme pa se je začel program, v katerem sta nastopili glasbena skupina BQL in Nika Zorjan. Kljub napovedi slabega vremena je sijalo sonce, ki nas je vse prijetno grelo. V Mozirje smo se vrnili okoli 17. ure.

Sara Jernejc, 9. b

SEM LAHKO EDINSTVEN/-A?

Poznavanje tujih jezikov je v današnjem svetu obvezno. Naš prvi tuji jezik je angleščina. Za devetošolce, ki radi ustvarjamo v tujem jeziku, je bil letos že petič organiziran natečaj Ustvarjajmo v tujem jeziku, kjer smo lahko pisali v angleščini ali nemščini. Letošnja tema je bila Sem lahko edinstven/-a?

S sestrico Saro sva sodelovali s pesmijo Be unique. Tema naju je pritegnila, saj sva jo lahko povezali s svojim življenjem. Ker sva dvojčici, izgledava skoraj enako, najini osebnosti pa sta različni in edinstveni. Ravno zato je pri ustvarjanju pesmi prišlo tudi do razhajanj. Imeli sva veliko zamisli, ki sva jih poskušali združiti v eno pesem. Z njo skušava ljudem sporočiti, naj ne kopirajo drugih in se bojijo njihove zavrnitve. Vsak je edinstven na svoj način. Najina pesem je bila izbrana, da jo predstaviva na zaključni prireditvi, ki je bila 16. marca v Velenju. Zanja sva prejeli priznanje in nagrado. Prisluhnila sva tudi prispevkom vrstnikov.

Na koncu je nastopil naravni govorec Ben Ash iz Anglije. Njegova predstavitev je bila zabavna in poučna.

Tina Jernejc, 9. b

OTROŠKI REGIJSKI PARLAMENT

V četrtek, 23. marca 2018, smo se mladi parlamentarci in parlamentarke savinjske, celjske in velenjske regije zbrali na regijskem parlamentu v Velenju. Iz naše šole se je z medobčinskega na regijski parlament uvrstilo kar šest od osmih predstavnikov.

Okoli devete ure smo se s šolskim kombijem odpeljali v Velenje. Izstopili smo pred Vilo Rožle, ki je gostila tokratno srečanje. Vsako dolino (Šaleško, Zgornje Savinjsko in Spodnje Savinjsko) je zastopalo po osem osnovnošolcev.

Po pozdravu in krajši uvodni predstavitvi so nas razporedili v skupine in predstavili naše vodje. Vsaki skupini so določili eno temo: učne vsebine, šola za življenje, metode in načini poučevanja ter odnosi v šoli. Nato smo se v skupinah umaknili vsak v svojo sobo. Na voljo smo imeli petinštirideset minut, v tem času smo morali uskladiti svoje ideje ter predloge, le-teh pa ni bilo malo. Sledila je predstavitev skupinskega dela.

Vsi smo se strinjali, da naše šolstvo nujno potrebuje spremembe, predvsem več praktičnega dela in manj nepotrebne učne na pamet. Nekateri so povedali, da bi moralo za vse učence (vse slovenske šole) veljati, da na ekskurzije ali v šole v naravi ne smejo jemati telefonov, tudi zato, da bi učenci več poslušali, opazovali ter se pogovarjali. Prav tako smo se vsi strinjali, da so naši učbeniki, vsaj nekateri, zelo zastareli, da potrebujejo posodobitve in uskladitve s časom ter učnim načrtom. Nekateri šole že uporabljajo tablice z bralnim gradivom, zato so njihove šolske torbe veliko lažje. Slišali smo tudi predloge, da bi se predmete, kot so likovna in glasbena umetnost ter športna vzgoja ocenjevalo opisno in ne z ocenami od 1 do 5. Prav tako se ne bi smelo zmanjševati števila ur teh predmetov, saj so prav tako pomembni za naš razvoj in tudi našo osebno rast (ena ura likovne vzgoje v 6. razredu je premalo). Ker si vsi želimo biti v šoli čim bolj uspešni, bi morali poskrbeti, da bi težje predmete imeli na urniku prve tri ure in po možnosti prve tri dni v tednu. Vsi tudi pogrešamo več vaj in eksperimentov, ki bi zelo popestrili učne ure, in pa praktičnega znanja, ki nam bo koristilo kasneje v življenju.

Po razpravi, polni različnih mnenj, je sledilo še napeto glasovanje. Izvolili smo šest predstavnikov (po dva iz vsake doline), ki bodo 6. aprila 2018 sklepe in ideje regijskega parlamenta predstavili na nacionalnem otroškem parlamentu v Ljubljani. Preden smo se odpeljali nazaj v Mozirje, smo se okrepčali še s pico. Vsi smo se odrezali po najboljših močeh, na državnem parlamentu pa bo našo šolo zastopal Jan Weiss.

Biti parlamentarec sploh ni tako enostavno. Vsako svojo idejo moraš najprej pravilno predstaviti in utemeljiti, nastop mora biti zanimiv in ne dolgočasen, ob vsem tem pa lahko le upaš, da se bodo drugi strinjali s tabo in te podprli.

Ali Ernecl, 6. a

Naše mame

MOJA MAMA

Moja mama Veronika Robnik je stara 42 let. Je vitka in visoka. Ima ravne kratke črne lase, ki se nenehno vihajo. So precej gosti. Je svetle polti, a bi raje bila temnejše, zato se poleti veliko sonči. Ima sivo zelene oči, ki me osorno pogledajo, ko jo razjezim. Na obrazu nima posebnosti, le na roki ima manjšo brazgotino.

Doma najraje nosi ponošena športna oblačila. Za v službo po navadi obleče kavbojke in rjav pulover. Zna se obleči tudi elegantno, in sicer v črne hlače in svetlo bluzo. Redkokdaj nosi obleko. Najraje ima obute superge. Nakit nosi le redko. Njena najljubša barva je modra, čeprav raje obleče rjavo.

Njeni najljubši jedi sta kislja repa in solata. Rada je tudi pečen krompir in pečenega piščanca. Rada si privoščiti tudi morske ribe ali kitajsko hrano. Dneva ne more začeti brez kave. Drugače pa pije vodo. Po alkoholnih pijačah ne posega.

Dela kot natakara v baru. V službo se vozi z avtom. Doma velikokrat pospravlja in kuha. V prostem času, ki ga ima zelo malo, najraje klepeta s prijateljicami, gre na sprehod, je na socialnih omrežjih ali počiva. S športom se ne ukvarja. Najraje posluša dalmatinske pesmi. Živi v stanovanju v Mozirju.

Je zelo skrbna. Vedno mi pove, kaj naj storim. Če delam kaj narobe, me opozori in mi svetuje.

Je zelo natančna. Vedno opazi packo na mojih oblačilih. Ker ji ta vrlina veliko pomeni, jo želi prenesti name.

Zelo sovraži laži. Vedno me dobi, če ji kaj prikrivam. Resnicoljubnost ji pomeni zelo veliko, zato jo išče tudi pri prijateljicah. Ko govori po mobilnem telefonu, se čudim njeni zgovornosti. Pogovori se velikokrat zavlečejo.

Na mamico se vedno lahko zanesem. Vem, da me nikoli ne bi pustila na cedilu. To, kar obljubi, tudi stori, če je to le mogoče.

Občudujem jo, kako dobro zna ravnati z denarjem. Ne naseda poceni reklamam, vedno raje dvakrat premisli, preden kupi. Izjemo naredi le pri mojih željah.

Svojo službo zelo rada opravlja. Velikokrat sem jo občudoval, kako dobro zna ravnati z zahtevnimi gosti. Za gostinskim pultom je zelo urna in spretna.

Je gostoljubna, zato rada speče kakšno pecivo za svoje sorodnike in jih pogosti. Pecivo peče tudi za druge in za posebne priložnosti.

Vesel sem, da ji družina veliko pomeni. Kljub naporni službi meni in očetu posveti veliko časa.

Maks Jeraj, 9. a

MOJA MAMA

Ko sedim pred praznim listom papirja in razmišljam, koga od najbližjih naj opišem, se sprašujem, koga v resnici najbolj poznam. Odločila sem se, da v nadaljevanju opišem svojo mamo.

Ime ji je Marjeta. Stara je 47 let, visoka je 161cm in tehta 76 kilogramov. Na njenem ovalnem obrazu so pod gostimi temnimi obrvmi lepe modrozeleno oči, okrog katerih se že pojavljajo male gubice. Sama pravi, da so te gubice smejalne. Je bolj svetle polti. Na levem licu malo od nosu ima malo rjavo materino znamenje. Ima na kratko postrizene temno rjave lase, ki bi bili pri ušesu že kar sivi, če jih ne bi vsak mesec prekrila z barvo.

Najraje se oblači v oblačila temnejše barve, saj ta barva najbolj pristaja njenim očem. V svetlejša oblačila se obleče samo v vročih dneh. Poleti je najpogosteje oblečena v kratke hlače, majico brez rokavov in obuta v japonke. Drugače pa najraje nosi kavbojke, športne majice in puloverje ter obuje športne copate. Zelo zelo redko obuje čevlje z visoko peto in obleče krilo, razen ob kakšni posebni priložnosti. Čedalje bolj pogosto obuje planinske čevlje, saj v prostem času rada planinari, velikokrat pa me vzame s seboj. Zadnje dve leti veliko svojega prostega časa posveča svojemu vnučku Juretu. Skupaj pojeta, se igrata razne otroške igrice in hodita na sprehode. Moram povedati, da moja mami neizmerno rada posluša glasbo, posebej mene, kadar pojem, pri tem se mi dostikrat pridruži.

Že nekaj časa se skuša prehranjevati zdravo. Za zajtrk vedno popije skodelico zelenega čaja in poje smuti iz špinače in različnih vrst sadja z dodatkom cimeta in lanenega semena. Po navadi dopoldan poje še kakšno jabolko, saj jih obožuje. Za kosilo si najraje pripravi ajdovo kašo z jurčki in solato. Večkrat si kaj od kosila pusti

še za večerjo, a se pri hrani dostikrat pregreši. Najraje poleg vsega tega spije kozarec navadne vode iz pipe.

Skupaj živiva v stanovanjskem bloku na Brdcah. Z vsemi stanovalci se dobro razume, ker je prijazna in vsakemu rada pomaga. Tisti, ki jo poznamo, vemo, kakšna dobrovoljna oseba je. Redko je slabe volje, kadar pa je, jo je najbolje pustiti pri miru. Čudim se, da ni večkrat slabe volje, saj ima veliko skrbi. Ne mara zahrbtnih in hinavskih ljudi, ki govorijo eno, delajo pa drugo. Je vztrajna in natančna, saj hoče vsako stvar narediti do konca ter natančno. Vedno izžareva optimizem, ki ga lahko vidimo, ko se pogovarja in se družijo z družino. Kljub temu, da ima 47 let, je še vedno malo otročja in igriva, ko se igra s svojim vnukom.

Kljub temu da je včasih tečna in stroga, ko gre za šolo, jo imam zelo rada, saj vem, da mi v življenju želi samo najbolje. To želi vsem trem svojim hčerkam, saj je zelo navezana na družino.

Nika Jevšnik, 9. b